

Arrest

nr. 28 496 van 10 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 16 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 mei 2002 dient verzoeker als niet-begeleide minderjarige een asielaanvraag in.

Op 8 mei 2002 wordt er een botscan uitgevoerd waaruit blijkt dat verzoeker 19 jaar of ouder is.

Op 17 mei 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 juli 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Tijdens een administratieve controle wordt aan verzoeker op 8 april 2003 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 26 mei 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 11 september 2006 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard.

Op 22 december 2006 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag wordt op 25 januari 2008 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard.

Op 10 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag wordt op 2 februari 2009 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds mei 2002 in België verblijft verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien haalt betrokkene geen enkel element van integratie aan en legt hij hiervan ook geen enkel stavingsstuk voor. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 26.07.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 30.07.2002. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk ongeveer twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de termijn van de behandeling van de aanvraag tot regularisatie op grond van de wet van 15 december 1980 dient opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier de betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene reeds meer dan zes jaar en zes maanden op illegale wijze in het land verblijft. Uit dit illegale verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Het feit dat betrokkene in totaal meer dan zes jaar in België verblijft, kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien hij in de eerste plaats zelf gevolg diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkene nog steeds op illegale wijze in België verblijft is dan ook geheel te wijten aan zijn eigen houding op dat moment.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"dat het beroep van verzoeker gegrond is op de volgende middelen en grieven; dat ten onrechte werd gesteld dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden kan doen gelden; dat de bestreden beslissing aldus het voornoemde art. 9bis van de wet van 15 december 1980, de beginselen van behoorlijk bestuur en de motiveringsplicht schendt; dat verzoeker al bijna zeven jaar in België verblijft en duurzame bindingen heeft verworven met ons land en de plaatselijke bevolking; dat een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst in deze omstandigheden als onredelijk moet worden beschouwd; dat zulks wel degelijk als een buitengewone omstandigheid in hoofde van verzoeker moet worden beschouwd;"

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een zeer feitelijke uiteenzetting. Verder stelt verwerende partij dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd en dat verzoeker geen enkel element aanbrengt dat de geldigheid van de bestreden beslissing kan doen wankelen. Aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is in casu volgens verwerende partij voldaan, verzoeker kent immers de motieven van de bestreden beslissing daar hij ze aanvecht in het verzoekschrift. Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoeker geen middel ontwikkelt dat rechtstreeks in verband staat met de argumenten die de bestreden beslissing schragen. Verzoeker laat bovendien na op concrete wijze aan te tonen op welke wijze artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing. De bestreden beslissing werd immers op uitgebreide wijze gemotiveerd en alle door verzoeker opgeworpen argumenten werden uitvoerig besproken en beargumenteerd. De aangehaalde buitengewone omstandigheden werden niet weerhouden. De bestreden beslissing werd op correcte wijze genomen en omstandig gemotiveerd.

2.3. In zijn repliekmemorie stelt verzoeker dat verwerende partij ten onrechte in haar nota voorhoudt dat het verzoekschrift geen uiteenzetting van feiten en middelen zou bevatten, hij heeft immers verwezen naar de inhoud van de bestreden beslissing en naar de feiten waarop deze beslissing is gesteund. Wat de aangevoerde middelen betreft werpt verwerende partij ten onrechte de onontvankelijkheid op. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie en de Raad van State behoren de beginselen van behoorlijk bestuur tot het Belgische positieve recht en dienen zij bijgevolg als na te leven rechtsregels te worden beschouwd, bijgevolg heeft verzoeker de geschonden rechtsregels wel degelijk aangeduid. Een summiere doch duidelijke aanwijzing van de geschonden rechtsregels is volgens vaste rechtspraak voldoende. De vordering van verzoeker is bijgevolg ontvankelijk en dient ten gronde te worden onderzocht. Ten gronde handhaaft verzoeker de ingeroepen middelen.

2.4. Uit het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aanvecht, zodat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en het middel ontvankelijk is. Het onderzoek van de materiële motiveringsplicht noopt tot een onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, derwijze dat beide onderdelen samen worden behandeld.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen

via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet de machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Betreffende de toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet geldt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat hij al bijna zeven jaar in België verblijft en duurzame bindingen heeft verworven met ons land en de plaatselijke bevolking en dat een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst in deze omstandigheden als onredelijk moet worden beschouwd. Dit gegeven moet volgens verzoeker dus wel degelijk als een buitengewone omstandigheid in zijn hoofdte worden beschouwd.

In zijn aanvraag van 10 april 2008 haalde verzoeker volgende buitengewone omstandigheden aan:

“1. Omtrent de ontvankelijkheid: de uitzonderlijke omstandigheden.

Mijn cliënt kan deze aanvraag niet vanuit India doen, maar is verplicht deze vanuit België tot u te richten. Het is voor hem onmogelijk om terug te keren naar India, omdat zijn leven aldaar in gevaar is.

Het is niet omdat iemand volgens de Belgische instanties geen beroep kan doen op het statuut van politiek vluchteling, dat hij zonder gevaar voor eigen leven terug naar zijn eigen land zou kunnen keren.”

Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Verzoeker vecht dit motief van de bestreden beslissing niet aan.

In zijn aanvraag had verzoeker tevens zijn integratie aangehaald (*“Overwegende evenwel dat betrokkene zich in tussentijd nog meer geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving.”*) en in de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“Het feit dat betrokkene sinds mei 2002 in België verblijft verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien haalt betrokkene geen enkel element van integratie aan en legt hij hiervan ook geen enkel stavingsstuk voor. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15 december 1980.”

Verzoeker toont in het middel niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding. Verzoeker beperkt zich in het middel tot een herhaling van het reeds in de aanvraag aangevoerde element namelijk dat hij geïntegreerd zou zijn maar betwist niet dat hij geen enkel stuk bijbrengt dat deze integratie zou aantonen. Een eenvoudige herhaling van een element uit verzoekers aanvraag, waarop in de bestreden beslissing wordt geantwoord, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief niet deugdelijk is. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft aangetoond dat zijn integratie het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Hieraan wordt toegevoegd dat de integratie van verzoeker in casu nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de minister de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde van de minister heeft immers beslist dat de integratie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid is. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister niet ‘verder’ te motiveren waarom hij de integratie van verzoeker niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid uitvoerig is ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Vervolgens wordt opgemerkt dat verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift de schending van de “beginselen van behoorlijk bestuur” aanvoert zonder uiteen te zetten welke rechtsbeginselen zouden zijn geschonden. Verzoeker mag dan wel in zijn repliekmemorie terecht beweren dat de beginselen van behoorlijk bestuur tot het Belgische positieve recht behoren, de loutere vermelding ervan, zonder enige duiding er omtrent, volstaat niet om ze nuttig op te werpen als middel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET